

Forfatter: Udrag fra Skolekammeraterne

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 174.

Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296365906688.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

Valman havde reist sig heftig; han stod nu med begge Hænder fast stemmede mod Bordet og stirrede ned i det Glas, der stod for ham. Han saae en besynderlig Brusen og Gjæren deri, og af Boblerne opsteg en høist behagelig Duft, som han indaandede. - Han vedblev at stirre ned i Glasset, og det var ham, som han saae ned i en svimlende dyb Brønd, hvori hans eget Billede allerdybest kom tilsyne, som i et Speil; men nu opdagede der et andet Billede - det var Amalias - dog det var ikke hendes Speilbillede - det var hende selv - hun sad stille slumrende i en Løvhytte, og han stod ved hendes Side. Kammen var falden af hendes Haar, og de yndige Lokker nedrullede over Hals og Barm - hun syntes indslumret ved sit Toiletspeil, ifærd med sin Paaklædning, og hvad han før tog for Vandet i Brønden, var Toiletspeilet, der var faldet om og laae paa Gulvet; det var heller ingen Løvhytte meer, men en Pavillon - grønne Vedbendranker snoede sig om de smagfulde Søiler, og gjennem den halvaabnede Dør saae man ud i en nydelig Have. Hun gjorde en Bevægelse som for at tildække sin Hals, og Valman traadte undseelig tilbage. »Om Forladelse, Frøken Falk!« - stammede han og bukkede for Glasset - »Havedøren stod paaklem, og jeg var saa dristig at gaae herind uden Tilladelse. Tilgiv mig for min Kjærligheds Skyld!« - vedblev han - »jeg gaaer strax - kun deres Billede hist i Bækken maa jeg medtage - det er hverken nogen Brønd eller deres sædvanlige Toiletspeil - det er Livets evige Kilde selv - nu seer jeg det - o! du stille herlige Væld!« - hviskede han - »bær hendes Billede til mine Læber! - sluk den Tørst, som fortærer mig! - hensmelt i min Sjæl, du salige Væsen! og du skal evig staae for mit Øie og aldrig meer udslettes af mit Hjerter!« - Under denne forvirrede Tale knælede han for Bordet, satte sine Læber til Glasset og udtømte det i svimlende Henrykkelse. Glasset faldt klirrende om paa Bordet og søndersloges. Valman saae sig forundret om - »Hvor er jeg?« - udbrød han og tumlede op fra Gulvet - »hvor blev hun af? ak! hun slumrede jo og saae mig ikke - dog jo, hun smilte til mig med de lukkede Øine - og hendes Sjæl har jeg inddrukket med hendes Billede.« - Nu fik han først Øie paa Mathis, som havde reist sig af Stolen og betragtede ham med et triumferende Nik. - »Kom, min troe Ven! - min Achates, min Pylades, min Nisus og Euryalus! min David og Jonathan!« - raabte Valman svinglende - »kom, 175 du min Barndoms underfulde Genius! og hjælp mig at opsøge min Kjærligheds Engel!« - Med disse Ord omfavnede han den rød næsede Mathis Frantsen, der nu skyndte sig at betale Viinhuusdrenge og gik, med sin svimlende Ven under Armen, ud paa Gaden. Der paatog Mathis sig et af sine ukjendeligste Ansigter og istemte nu med de mest overdrevne Lovtaler sin begeistrede Vens Berømmelser over den skønne Amalia.